

Autor: Hunter Wallace

Kdo by měl vládnout?

Každý den, když si prohlížím internetové zpravodajství a diskusní servery, vidím, že otázka, jak by se měla rekrutovat skutečná vládnoucí elita, je ostrým bodem sváru mezi politickými komentátory. Až dosud jsem neměl osobně k problematice příliš co říci. Nechci ostatním vnucovat svůj názor. Být politikem by nevyhovovalo mé spíše introvertní povaze, je to úkol, který radši přenechám jiným. Bude lepší se tedy skutečně podívat na podstatu věci, než pokračovat v kypění debat bez znalosti patřičných souvislostí.

Zastánci Nietzscheho

Jak zde jistě každý bude vědět, zastánci a příznivci filosofa Friedricha Nietzscheho jsou jeho zanícenými obdivovateli a poněkud nezvykle interpretují teorie svého vzoru. Věří v kastovní systém kněží, válečníků a rolníků (dělníků), sami sebe jako součást úzké skupinky vyvolených, kteří by tvořili vládnoucí elity ve vysněném etnicky homogenním státě. Každý z nich věří, že každý člověk má svou niternou podstatu, panskou nebo otrockou, dominantní, či submisivní a od tohoto základu odvozují morální systém, korespondující s prvotním rozdělením lidí na silné a slabé. Tak jako Nietzsche hlásal „panskou morálku“, jeho zastánci chtějí o tom, kdo bude vládnout, nechat rozhodovat „nadčlověka“ a skoncovat s liberální demokracií.

Zastánci Thomase Jeffersona

Ve Spojených státech představují tito lidé nejpočetnější část konzervativních a národních kruhů. Z jejich pohledu je nejlepší vláda ta, která má nejmenší moc. Na americkém systému nespátřují apriorně nic špatného. Věří ve stát a lokální vládu a instinktivně oponují shromažďování moci ve Washingtonu. Jeffersonovi zastánci by rádi přičetli úpadek porodnosti a civilizační pokles korumpujícími tlaku vnějších sil, jmenovitě Židů (či Izraeli) a argumentují, že rozumná rasová politika (založená na odmítnutí imigrace, pozn. překl.) by například mohla

po odstranění této rakoviny vyvést Ameriku ze společenských potíží. V jeffersoniánském systému by byla vládnoucí elita delegována lokálními volbami a hromaděním národního bohatství.

Zastánci Alexandra Hamiltona

Podobně jako zastánci Jeffersona, tak i zastánci pojetí Alexandra Hamiltona stále věří v republikánskou (samo)vládu, ale na rozdíl od prvně jmenovaných preferují silný, centralizovaný stát, oslabující lidský individualismus. Namísto volného obchodu, požadují „America First“, tedy víceméně soběstačnou obchodní politiku. Zastánci Hamiltona podporují silný veřejný sektor a regulovaný trh s cílem zabezpečit rovnocennou distribuci bohatství. Věří, že ústavní reformy mohou zbrzdit, nebo zastavit kulturní a etnický úpadek západní civilizace. Vládnoucí elitu by formovaly volby a akumulace bohatství v soukromé sféře.

Libertariáni

Libertariáni jsou podmožinou zastánců Jeffersona, kteří věří v minimální stát. Tvrdí, že jediná funkce státu, která by měla příslušet státu, je ochrana práv jednotlivce: čili policie, armáda a soudy. Libertariáni odmítají veškeré pokrokářství devatenáctého století ve jménu individuální svobody. V ideálním libertariánském státě by se vládnoucí elita legitimizovala skrze participaci na tržní ekonomice a jako vládnoucí moc by byla omezena striktní Ústavou.

Fašisté

Fašisté (zahrnující nacionální socialisty a další různorodé odrůdy fašismu) požadují autoritativní stát v čele s mocným vůdcem s pokud možno absolutní mocí. Rádi by se zřekli liberální demokracie a nahradili ji vládou hierarchizované, režimu věrné byrokracie. Tato koncentrace moci a síly by byla užita ke zbavení se pro fašistický stát nežádoucích elementů (různých politických odpůrců, etnických skupin – Židů, atp.). Vládnoucí stav by se delegoval z vládnoucí strany, jejíž představitelé by zároveň tvořili lídry establishmentu.

Platonisté

Nemohu najít lepšího slova, ale „Platonisté“ jsou v zásadě ti, kdo obhajují pravidla, stanovená Vládcem. Vládcí budou vybírání na základě svého chování a morální hodnoty.

Konzervativní nacionalisté

Konzervativní nacionalisté věří v silnou, obrozenou vládu Christianitas. V podstatě to znamená, že požadují stát, postavený na hodnotách Evangelia. Někteří konzervativní nacionalisté preferují republiku, jiní monarchii, někteří teokratickou diktaturu. Ve všech případech je vládnoucí vrstva úzce spjata se zbožností.

Monarchisté

Požadují vládu krále a dědičné aristokracie. Vládnoucí vrstva je odvozena z královské krve.

Anarchisté

Chtějí zcela odstranit jakoukoli vládu. V jimi navrhovaném stavu není žádná vláda, politika neexistuje a stejně tak žádný mechanismus pro selekci elit. V beztřídní společnosti jsou si všichni teoreticky rovni.

Kde stojím já?

Po tomto výčtu nezbyvá než zformulovat vlastní odpověď na vytyčenou otázku. Politicky někde mezi Hamiltoniány a Platonisty. Domnívám se, že vláda může být dobrým silovým prostředkem v situaci, kdy potřebujeme mít silný stát k odvrácení invaze masového přistěhovalectví. Republikánský systém je osvědčený model pro zajištění kontinuity a mírovou výměnu moci. Myslím, že bychom nebyli moudří, kdybychom se těchto jistot vzdávali ve jménu některých vratkých idejí, vyjmenovaných výše.

Nejhorší aspekty republikanismu však spočívají v obchodovatelnosti s ústavními principy. Osobně například nevěřím v rovnost volebního práva. V mé osobní, hypotetické, ideální republice, by bylo případnému rozšíření volebního práva vyhověno jen za určitých podmínek. Volič by musel být inteligentní, kompetentní a mít určité morální minimum, postačující k tomu, aby využil privilegia generovat svou volbou vládnoucí elitu. Také vládnoucí vrstva by měla více moci než „lid“.

Z morálního (nikoli tedy politického) hlediska mě v těchto otázkách ovlivnil **Alasdair MacIntyre**. Stejně jako on, i já věřím, že morálka má smysl vždy pouze v určitém kontextu etablovaných tradic. Na světě máme celou řadu morálních řádů, každý z nich má vlastní historii, každý z nich vzešel z odlišných předpokladů a odlišných počátků. Je nemožné snažit se najít společný jmenovatel ideální vlády mezi nesouměřitelnými tradicemi a sdílenými morálkami jednotlivých společností.

Myslím, že současný stav západní morálky se stal obětí katastrofy, popsané MacIntyrem v předmluvě knihy „After Virtue“: ovládáme pouze malé části našeho koherentního morálního systému, termíny, které ztratily svůj kontext, když se jednou stali hodnověrnými a že racionálně uvažující jedinci jsou odkloněni do nihilismu tímto zmatkem. Nejsou zde žádné univerzální, objektivně platné morální principy analogické zákonům vědy. Namísto toho se morální filosofie stala praktickou vědou a popřela tak své poslání, o kterém hovořil Aristoteles: je to návod k tomu, jak realizovat daný ideál dobra. Jinými slovy, věřím tomu, že morálka (na jakémkoli stupni a v jakékoli společnosti), je redukovatelná na dobro. To je ale pro jinou diskusi.

To byly mé odpovědi. A jaké jsou vaše?

Vyšlo v The Occidental Quarterly.